

lige Tider ikke alene sparer de 2 $\frac{1}{2}$ Mill. Kr., som skulle udgives en Gang for alle, men ogsaa sparer de 400,000 Kr. om Aaret, som der her er Lejlighed til at spare. Jeg skal derfor anbefale dette høje Ting fremdeles at følge os i denne Sag og ikke nøjes med de Beparelser, som ere satte igennem, men gaa videre, saa at vi spare det hele.

Halsted: Det er med Beklagelse, jeg har set, at de afsluttede Kontrakter ere blevne annullerede. Den Løsning, som var forudsat, og som tilsyneladende var ved at blive gennemført, forekommer mig i alle Maader at være den bedste, den bedste for Byerne, som skulde have Garnison, og den bedste for Uddannelsen, den bedste for Mandskabet. Det anerkendes ogsaa i Motiverne til det foreliggende Lovforslag, og jeg kan ganske slutte mig til disse Motiver paa hele dette Omraade. Denne Løsning havde været, om ikke just ideel, saa dog i alle Maader den, man burde have foretrukket, saavel for dem, som skulde have Garnison, som for dem, som skulde benytte Garnisonerne. Jeg skal imidlertid ikke fordybe mig i alle de Omstændigheder, der have medført, at man har annulleret disse Kontrakter, det er omtalt fra flere Sider, og det bliver Ministerens Sag at svare derpaa og ikke min. Jeg vil kun udtale dette ene, at jeg skønner ikke, at Ministeren kunde gøre ret meget andet, end han gjorde, da Sagen blev sat paa Spidsen, thi Staten kan ikke ret vel lade sig, om jeg saa maa sige, tvinge til en Proces om, hvorvidt Kontrakterne vare gyldige, naar dette Forslag om en Grundværdistigningsskat var blevet vedtaget. Men Stemningen, der blev rejst om denne Sag, naaede en uforholden Højde, saa at der kom et Brud, der sikkert kunde have været undgaaet ved en Smule mere Ro i Blodet, en Smule mere Forsigtighed i Opræden. Det er der imidlertid ikke noget ved at gøre nu, det er en afsluttet Del af Forhandlingerne, og derefter har Ministeren været henvist til at tage Sagen op paa ny, og det er det, der sker ved dette Lovforslag.

Jeg kan for øvrigt fatte mig kort, for en Del af det, jeg vilde sige, have adskillige Talere udtalt, og jeg skal følge den ærede Ordfører for Flertallet, som paa ny har paapeget de Punkter, som blive meget vanskelige at gennemføre ved den Indkvarteringsmetode, som her nu forudsættes. Hertil hører først og fremmest Kostforplejningen, som vanskelig lader sig gen-

nemføre i sin fulde Udstrækning, ja neppe blot i større Udstrækning, naar man skal indkvartere omkring hos Borgerne.

Jeg vil i denne Forbindelse bemærke, at der staar her i Motiverne, at Ministeriet er henvist til enten at bringe den gældende Indkvarteringslovgivning til Anvendelse paa de nye Garnisonsbyer eller at lade Staten opføre Kaserneetablisser. Hvis den havde valgt den sidste Vej, havde Staten faaet nøjagtig den samme Løsning — maaske i en forbedret Form — som den, der var tilsigtet ved Forhandlingerne med Kommunerne og ved de Udkast til Kontrakter, som oprindeligt forelaa, kun med den Forskel, at Staten selv havde maattet stille Midler til Raadighed, medens Kommunerne ved denne Lejlighed skulde gøre det fulde Udlæg. Det er den egentlige Forskel. Naar Ministeriet paa Statens Vegne nu foreslaar at gaa den første Vej, altsaa at anvende den Indkvarteringslovgivning, vi nu en Gang have, er det naturligt, som Forholdene have udviklet sig, fordi det er den billigste Fremgangsmaade. Den anden vilde blive mindst lige saa dyr som Akkorden med Kommunerne, maaske dyrere, thi naar Staten selv skal bygge, plejer den ikke at kunne gøre det synderlig billigt. Jeg ser derfor ikke rettere, end at naar den højtærede Forsvarsminister er henvist til — og det bør han være — hurtigst muligt at gennemføre Garnisonsordningen, maa han gaa den Vej, han her har valgt.

Jeg vil dog ikke undlade ved denne Lejlighed at udtale, at den Indkvarteringslovgivning, som skal ligge til Grund, er gammel, og man kan godt sige, den i visse Retninger er forældet. Det er ogsaa anerkendt ved Statens Forhandlinger med Kommunerne, thi der er netop her ved flere Lejligheder skabt — mange mene for gode —, jeg vil sige gode Betingelser for dem. Naar Staten har ladet det komme til Underskrivelse af Kontrakterne med de vedtagne Lempelser, har Staten derved anerkendt, at der, henset til den paa dette Omraade gældende Lovgivning, vel kunde være Grund til at yde Kommunerne Lempelser. Der er nemlig, som det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) sagde i en anden Forbindelse, den væsentlige Forskel paa de Kommuner, som nu en Gang ere indrettede paa at have Garnison, og som have haft den i mange Aar og have bygget en hel Række Kaserneer — for Fredericias Vedkommende delvis, men for Nyborgs Vedkommende helt ud private, ikke kom-